

[Kristen Amby.]

være at foretrække for en forsvarslinie, der lå længere tilbage. Det må vel almindelig strategisk barnefornuft tilsi en er rigtigt.

Når det ærede medlem vender sig mod dette forslag, gør han det væsentligt på grund af, at der nu kan udrustes tyske styrker som led i det påtænkte europæiske fællesforsvar. Han vender sig altså mod denne tyske oprustning, som han siger, for det første fordi det tyske folk efter hans opfattelse endnu ikke har klaret sig sin egen stilling i denne sag, og for det andet fordi der ikke endnu er tilvejebragt klarhed over, under hvilken form en sådan remilitarisering skal finde sted — han kunne lige så godt bruge det samme ord begge steder —, og endelig for det tredje fordi det radikale mindretal ser en fare i selve den omstændighed, at det tyske folkeområde på ny udstyres med våben, idet ingen i dag har mindste sikkerhed for de følger af international art, dette kan føre med sig.

Det sidste forstår jeg. Skal vi ikke sige det på dansk: Hvis man nu pludselig remilitariserede Vesttyskland, lod Vesttyskland opruste, som det gamle Tyskland var rustet, så kunne det betyde en øjeblikkelig krig. Den fare er jeg ingeni lunde blind for. Men det ærede medlem har da ikke lov til at se væk fra, at i de aftaler, der er truffet, har man på forhånd garderet sig mod, at noget sådant skulle ske. Der kan aldrig være fare ved, at Vesttyskland oprettede politistyrker af samme størrelsesorden, som Østtyskland har, for hvem i alverden ville vende sig derimod? Sovjetunionen ville i hvert fald ikke. Jeg indrømmer gerne, at hvis Vesttyskland i dag skulle begynde at opruste som det gamle Tyskland, så kunne man godt tænke sig, at det førte til en forebyggende krig fra anden side. Det er vel det, der skal ligge i det ærede medlems udtalelser, og det er derfor, han ser en fare deri. (Johs. Christiansen: Ved det ærede medlem, hvordan det skal ske?). Finder det ærede medlem det virkelig rigtigt, efter at han har været tilstede i et udvalg, hvori han har fået alle de oplysninger i alle enkeltheder, der overhovedet kan gives, at stille et sådant spørgsmål, når det er sagt tydeligt og klart, at tyske styrker kan indgå som led i et fælles-europæisk forsvar. Det ærede medlem vender og vrider sig på sin plads, jeg forstår godt, at han vender og vrider sig fra sine egne ord. Der er netop sidst i Frankrig taget klare standpunkter i denne sag. I det engelske parlament er det også kommet frem, og fra det tyske folk er det jo kommet klart til udtryk, at man ikke ønsker at gå ind i

en remilitarisering af Tyskland, således som det gamle Tyskland var militariseret. Ikke blot fra dr. Schumacher, men også fra dr. Adenauers parti er det kommet klart til orde. Man ønsker ganske vist, hvis man skal deltage i et vesteuropæisk fælles forsvar med tyske styrker, at dette gøres på lige fod, men det er noget helt andet. Fra tysk side har man også afvist, at man skulle ønske den store generalstab tilbage.

Det ærede medlem synes at være ganske blind for den fare for Vesteuropa, for demokratiet, for vort eget land, der kunne ligge i et fortsat stærkere og stærkere rustet Østtyskland med et Vesttyskland, der ikke havde egne styrker, og en vestlig verden, der heller ikke havde en tilstrækkelig stærk fælleshær. Det må jo være konsekvensen af det ærede medlems standpunkt, det må være det, der ligger bagved. Faren er åbenbar. Det demokrati, som jeg ved det ærede medlem og hans parti har en oprindelig og ægte og dyb kærlighed til, vil blive rendt over ende i en håndevending i så fald. Sidste gang kom redningen ved våbnenes hjælp. Der er ikke megen grund til at tro, at verden er blevet så forbedret i dag, at redningen kan ventes uden våbnenes hjælp, hvis demokratiet atter trues.

Hvad mener det ærede medlem egentlig Danmark skulle have gjort i Bruxelles? Nu ved jeg meget vel, at det ærede medlem har lov til at sige, hvad han mener, nemlig at vi ikke burde have været med i Atlantpagten. Det ærede medlems parti mener som øvrige partier her i landet, at det havde været lykkeligt, om Norden kunne have sluttet en forsvarspagt. Det kunne ikke lade sig gøre, og vi ved alle hvorfor. Vi ved endvidere, at da den danske statsminister forsøgte, om det var muligt at slutte en begrænset nordisk pagt, mellem Sverige og Danmark, viste dette sig heller ikke at være muligt. Det ærede medlem er åbenbart af den mening, at da dette ikke var muligt, skulle Danmark have ladet være med at lave noget som helst. Han ville i så henseende jævnføre os med Sverige. Dertil er for det første at sige, at Sverige er Nordeuropas stærkest væbnede magt, medens Danmark endnu er militært meget svagt. Men selvom svenskerne måtte mene, at deres politik er rigtig for dem, skal vi vel ikke tvinges til at mene, at en lignende politik også vil være rimelig for os. Men nu bortset fra, at det ærede medlem har den mening — det er jo hans og hans partis ret —, at vi ikke skulle være gået ind i dette større pagtsystem, som er af defensiv, af forsvarsmæssig karakter overfor en muligt truende